

die weiße rose

Scholl
Hans

Těžko říct, co se člověku táhne hlavou, když dospívá. Svět na něj doráží, nutí ho do pochodu, za dávnými příběhy pohádek a dobře ukazuje jen rozšklebenou tvář a výsměch. Všechno se zdá jiné, tak neuvěřitelně šedé a... stejné. Stejně špatné a prohnilé...

Těžko říct, co se člověku táhne hlavou, když dospívá během druhé světové války. Když jedině, po čem touží, je žít šťastně až do smrti. Když sotva vyrostl z pohádek a už svět zešilel. Nějaký blázen vyřvává, že on je lepší než ostatní jenom proto, že má světlé vlasy. Hromada jeho příznivců pak stupidně opakuje každé jeho slovo, pálí se knihy, organizují pochody a všude kolem je cítit pachut' násilí...

Hans Scholl (*1918) své opovržení režimem a jeho nesmyslností vtiskl do letáků. Se svým přítelem **Alexandrem Schmorellem** (*1917) v létě 1942 začínají psát, opisovat a rozepisovat papíry plné kritiky filosofického i etického rázu.

„Někdo musí něco udělat, a to dnes!“

Hans má spoustu podobně smýšlejících přátel, většinou z prostředí mnichovské univerzity. Jedním z nich je i profesor **Kurt Huber** (*1893), jež svými slovy o nutnosti udělat něco hned teď začíná aktivní činnost nyní už odbojové skupiny. Pojmenují se Bílá růže. Symbol krásy, vznešenosti i zranitelnosti. Symbol odporu vůči násilí...

Na začátku roku 1943 se Bílé růži podaří spojit s několika dalšími městy, propagovat své myšlenky a tisknout letáky v počtu několika tisíc výtisků. Upozorňují na násilí, nechutnosti režimu, píší nápisy na zdi volající po svobodě. Volají po společném odporu. Napsali už sedm různých letáků.

18. 2. 1943 je Hans se svou sestrou **Sophií** (*1921) zatčen. Probíhá soud, plný řvaní a obviňování. Rozsudek zní trest smrti.

„Ať žije svoboda!“

stačí ještě zvolat Hans. Toho dne je popraven gilotinou, stejně tak jeho sestra a další člen skupiny **Christoph Probst** (*1919). Rozbíhá se vlna zatýkání, gestapo zadržuje téměř 130 osob. Bílá růže se nevzdává, znovu rozšiřuje své letáky, čímž jen padá do násilnických rukou gestapa. V dubnu 1943 jsou k smrti odsouzeni další tři lidé, dalších 10 lidí je uvězněno. Dochází k dalším obviněním a úmrtím, většinou na následky věznění a výslechů...

Bílá růže se světu postavila. Odmítla jeho šílenství, věřila ideálům, věřila v lidství. Dospívání je boj o takové ideály, boj reality s představou, pohádek a skutečností, boj budoucnosti s minulostí. Záleží na nás, která z těch stran u nás vyhraje. Ale při jednom stůjme všichni:

„budu bojovat proti jakýmkoliv nespravedlnostem, bez ohledu na to, od koho pocházejí“

(biskup von Galen, svými protinacistickými kázáními utvrdil Hanse a Bílou růži ve správnosti jejich počínání).

Scholl
Sophie

Probst
Christoph

HLODY Z BIGY

Hlodáš, hlodám, hlodáme aneb další várka hlodů z hlodkrabice

VZDÁLENOST 5 YARDŮ

„Je mi jedno, jestli jsou moji předci Keltové nebo Slované. Já jsem Byzantín.“ *D. Ďurďovič*

„Pohlavní choroby nás mohou nakazit všemi otvory.“ *L. Melicharová*

„O čem že to je rozhovor? O jeho mládí? To si přece nemůže pamatovat!“ *student 4.B*

„Ty nejseš blbá, jenom natvrdlá.“ *J. Kratochvíl*

„Vy si myslíte, že jsem ve vztahu k vám subjektivní? Hajzlové!“ *student 4.B*

„To není nefér, to je přímo UNfér.“ *J. Kratochvíl*

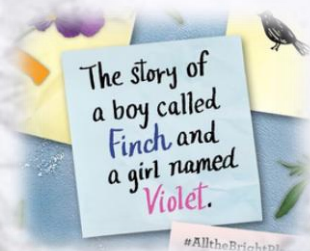
„Kde jsou ty časy, kdy jsem s chichotáním běhal do třídy...“ *student 4.B*

A na závěr příspěvek od primy:

MY S NAŠÍ VEČERÍ

Foteno: 11.9. večer (před večeří) Fotil: Vladimír Drozdiak Kde: na oslavě 12. Adely Drozdiakové (narodenin)

Jak jsem našla své Všechny malé zázraky

(cbbdb 80%)
Jennifer Niven

Zoella napsala, že tuto knihu nemohla odložit. Já jsem musela, neboť při jejím čtení jsem nemohla dýchat. Až když dech ztratíte, uvědomíte si, jak důležité je dýchat. Až když dočtete Všechny malé zázraky, uvědomíte si, jak zásadní bylo je číst.

Finch.

„Někteří ho nenávidí, protože je podivín a často se pere, pětkrát už ho vyhodili ze školy a dělá si, co chce. Jiní ho uctívají, protože je podivín a často se pere, pětkrát už ho vyhodili ze školy a dělá si, co chce. Hraje na kytaru asi v pěti nebo šesti různých kapelách a v posledním roce přerušil studium. A je trochu...extrémista. Slavná Anna Farisová kdysi řekla, že tajemstvím, jak přežít střední školu, je „ponížit se“. Finch dělá pravý opak.“

Violet.

„Takhle zblízka vidím, že je její pleť hladká a čistá, kromě dvou pih na pravé tváři. Oči má šedozelené. Už nemyslím na to, že bych skočil. Ty oči mě dostaly. Jsou velké a chápavé, jako kdyby viděly a věděly všechno. Jsou teplé, upřímné, žádné tupé oči bez výrazu, ten druh, který ti dává pocit, že vidí jen a jen tebe, dokonce i když jsou schované za brýlemi.“

Ona má problém.

Znovu se stáhne. Na chvíli si myslím, že to vzdala.

Pak řekne: „Jde mi o to, aby ses posunula dál, Violet. Upřímně řečeno, už bys měla být dál, než jsi. Nemůžeš se věčně vyhýbat autům, zvláště ne teď v zimě. A nemůžeš zůstat stát na místě. Musíš si uvědomit, že jsi přežila, a to znamená...“

Nikdy se nedozvím, co to znamená, protože pokaždé, když uslyším slovo „přežila“, vstanu a odejdu.

Ale to on taky.

„Co víš o bipolární poruše?“

Málem řeknu „A co o ní víte vy?“

A o co hůř.

„Otvírám lahvičku, vysypu modré tabletky do dlaně a počítám.“

„Cítím tlak v plicích, které potřebují vzduch, ale pokračuju dál. Nořím se ještě hlouběji, plíce se mi svírají a pálí.“

„Jsem na zvonici, která patří škole, a stojím na celkem dost úzké římsce.“

Všechno hezké.

„Ona je kyslík, uhlík, vodík, dusík, vápník a fosfor. Stejně prvky, které jsou i v nás ostatních, ale nemůžu si pomoci, myslím, že je tu něco víc, že ji tvoří i prvky, o kterých nikdy nikdo neslyšel, a ty jí odlišují od všech ostatních. Na okamžik cítím paniku při představě, co by se stalo, kdyby jeden z těchto prvků selhal nebo přestal úplně pracovat. Snažím se to vytěsnit z hlavy a soustředit se na hladkost její kůže, a už nevidím molekuly, ale Violet.“

Z gramofonu hraje písnička, ale já místo ní slyším svůj vlastní text:

Můžeš za to, že tě miluju...

Musí jednou skončit.

„Cítím, že nemůžeme znovu procházet vším tím peklem. Zvláště, když je toho tolik, co dělat.“

Strašně ráda bych popsala své pocity během čtení a hlavně ten, které se mi jen při pohledu na knihu znovu vrátí dovnitř mé hrudi. Ale nejde to. Tento pocit je skryt mezi řádky knihy a já ho nemůžu ukrást a otisknout ho do svých slov. Musí zůstat tam. S Violet, Finchem. A musí se vznášet ve sféře jupitero-plutonského gravitačního efektu.

Je tolik nepochopitelných věcí. Věřím, že mnoho z nich vzniklo pro to, aby byly nepochopitelné. Že některé věci musíme nechávat, aby v nás vzbudily ty nejsilnější pocity. Ve všech malých zázracích je takových věcí tolik, že samotná kniha se stává něčím, co nelze chápat, ale cítit.

Stejně jako lidé, které milujete, ve vás něco zanechají, i knihy, ke kterým si vytvoříte nějaký vztah, ovlivní váš život. Tato kniha je jednou z těch, které změnil život mně.

*Adéla Novotná
oktáva*

Předtím, než umřu, chci

(cldb 75%)

TĚŽKÁ HODINA

Jiří
Wolker

„Tady jsou paláce, tady podkroví, tady jsou sytí, tady hladoví, jedni jsou otroci, druzí diktátoři a všichni jsou choří.“

Svět je veliký. Plný zajímavých věcí, staveb a přírody. To je krásné. Také jsou tu lidé. Ztrápení, unavení, slabí. Bojující, odvážní a silní. Lidé jsou nádherní. Tohle je jejich příběh. Příběh lidí, kteří snili, lidí, kteří se prali, příběh přátelství, obětí a strachu. Tohle je příběh života...

Protože jednoho dne chlapec dospěje. Nastane jeho Těžká hodina, čas, kdy nic není jako dřív, všechno je nové a cizí. Nebude už chlapcem. Nebude ani muž. Toulá se, srdce tluče. Vidí...

„Viděl jsem věci šťastné a líbezná, jež pro vzdušnost nikdy neztroskotaly. Viděl jsem hvězdy a květiny, viděl jsem ptáky... Však znám taky věci těžké a nejtěžší. Znáám nemocnice a předměstí, lidi, které Bůh netěší, znám koráby z olova, které vždy ztroskotají. Znáám lodníka, který se nesměje,..."

Je zde topič a jeho vyhaslé oči. Šum moře, dunění větru, rozkvetlé jabloně. Mládenec sní, milenci šeptají, žebráci vyhrávají. Listí spadne, láska umírá, slunce marně bloudí...

Tenhle příběh není obyčejný. Je to melodie z rukou největšího umělce. Umělce, který chodil, viděl, plakal... a žil. A i ta nejkratší báseň skrývá poklad. Stačí tu útloučkou knížičku objevit. A otevřít...

„Každý má někde srdce, i když s sebou je nenosí. A vy všichni bezejmenní chudáci z dědin a předměstí, jste na horách les, který roste do štěstí.“

Anežka Vacková
4. B

POZVÁNKY

Nový film Macbeth bude v kinech od 5.11.

Brzy se můžete těšit na nový film Macbeth od režiséra Justina Kurzela. Drama podle slavného básníka a dramatika Williama Shakespeara.

Skotský válečník Macbeth (Michael Fassbender) vyslechne věštbu, že bude příštím králem. Pouští se do bitev a touží po moci, za kterou bude muset zaplatit vysokou cenu.

Jaká bude jeho cesta za korunou a jak dopadne jeho osud, se dozvíte již brzy v kinech.

Nikola Vaculíková, 1. B

